

[Indenrigsministeren.]

skatning af fast Ejendom til Kommunen, idet han citerede det ærede Medlems Udtalelse om, at man naaede til en retfærdigere Vurdering, jo videre man gik i de Beskatningsformer, som Talen her var om. Det ærede Medlem fremsatte jo denne Betragtning i Forbindelse med Grundskylden, og naturligvis maa den ogsaa ses i Belysning af den meget hensynsfulde og efter min Mening ogsaa heldigt virkende Maade, hvorpaa Grundskyldsprincippet gennemførtes i den nævnte Lov, men jeg tror rigtigt nok, at det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne (Holdgaard), naar han vil gaa saa vidt i Udformningen af denne Beskatning, som Tilfældet er, vender Sagen paa Hovedet, naar han siger, at en saaa voldsom Beskatning, som altsaa faktisk betyder en Konfiskation af Grundværdistigningen for Fremtiden, skal man ikke betænke sig paa at skride til, for det vil betyde, at vi naar til forbedrede Vurderinger. Jeg mener, som sagt, at det ærede Medlem vender Sagen om, for vilde man gaa til en saa vidtgaende Beskatningsforanstaltning, som her er Tale om, maatte man i Forvejen have fundet Veje til at sikre en Vurdering, som var i Stand til at skelne de ved egen Arbejds- og Kapitalindsats skabte Værdier fra de samfundsskabte. Saa længe vi ikke besidder Midler hertil, vil det efter min Mening være uforsvarligt at gaa saa vidt, som det ærede Medlem vil. Først maa Reglerne skabes og dernæst prøves saaledes, at man har Vished for, at de — saa vidt Menneskeværk i det hele taget kan det — svarer til deres Hensigt — for kan man ikke gaa fremad paa den Maade, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller vil gøre, og jeg mener ogsaa, at det vilde være rimeligt, om vi afventede, før vi gaar videre paa dette Omraade, hvad der i Henhold til den gældende Lovgivning er sket rundt omkring i Kommunerne. Det ærede Medlem henviste til, at i forskellige Købstadkommuner havde man, hvad der ogsaa er ganske rigtigt, udnyttet det største Fradragsbeløb, der overhovedet er til Disposition, før man fastsatte Ejendomsskylden. Var det da ikke rimeligt, at vi faar en længere Erfaringsperiode med Hensyn til Grundværdistigningsskylden, saaledes at vi bl. a. kunde blive klar over, i hvor mange Kommuner man har gennemført den i Henhold til § 8 i den gældende Lov, og hvilken finansiel Betydning den har haft for Beboerne? Jeg har ikke nogen Opgørelse derover, men jeg synes, at en saadan maa man have for at

skønne over, hvorledes man rundt om i Kommunalbestyrelserne ser paa denne Sag.

Nu sagde det ærede Medlem for et Øjeblik siden, at de kolossale Værdistigninger fandt Sted særlig i Byer og bymæssige Bebyggelser — det er utvivlsomt rigtigt — og saa oplæste det ærede Medlem en hel Række Eksempler paa, hvad hans Lovforslag som Lov vilde have betydet, hvis vi havde haft det i 1916 og kunde have beskattet de Værdistigninger, der siden da er indtraadt. At man derved kunde have indkasseret overordentlig store Beløb, er ingen i Tvivl om, men om det vilde have været retfærdigt, er et Spørgsmaal for sig. Jeg tvivler ikke om, at saa ufuldkommen som Jordvurderingen i 1916—17 var, saa uretfærdigt vilde det have været at gøre den til Grundlag for en saa omfattende Beskatning, som der her foreslaas. Derfor siger jeg, at det er godt, at vi ikke havde det ærede Medlems Lovforslag ophøjet til Lov i 1916. Jeg tvivler ikke om, at havde vi haft det paa det Tidspunkt, vilde Vurderingerne være blevet anderledes, end de blev, og saa vilde ogsaa de Værdistigninger, som siden da skønnes at være indtraadt, være blevet væsentlig anderledes, end Tilfældet nu er. Derfor er det ærede Medlems Opstilling i Virkeligheden falsk, idet han slutter fra Vurderinger, der slet ikke var tilvejebragt som Basis for Foranstaltninger som dem, der her er foreslaaet, og til, hvad det kunde have betydet for Kommunerne, om man havde faaet en saadan Lov gennemført for mere end et Tiaar siden.

Jeg skal slutte med at sige til de ærede Forslagsstillere, at jeg har — det ved de for øvrigt ogsaa godt i Forvejen — i ikke ringe Omfang Sympati for de Tanker, der ligger til Grund for disse Lovforslag. Nu vil det ærede Medlem maaske sige, at det kan være godt nok med det, men maa vi bede om at faa det omsat i Praksis. Dertil vil jeg sige, at det har jeg bestræbt mig for saa godt, som det har været muligt, men ganske vist altid indenfor det overkommelige Rammer, ikke videre end, at der har været Mulighed for at naa frem. Og vi er naaet frem paa forskellige Omraader. Det er sket med Loven af 31. Marts 1926, hvortil alle Forarbejderne var foretaget i Perioden 1922—24 og førte saa langt, at et fuldt færdigt Lovforslag laa rede ved min Afgang fra Indenrigsministeriet i 1924. Det har givet sig Udtryk paa ny i afvigte Rigsdagssamling ved Fremsettelsen af Forslaget om Fritagelse for Ejendomsbeskatning for nye Bygninger og dertil knyttet Adgang for